

לימוד מדריכים - פרשת תזריע

"התשובה שלנו"

אנחנו עוברים ימים לא פשוטים בעם ישראל.

ננסה קצת ללמוד מפרשת השבוע ביחד עם הרב קלתיאל, מה תפקידנו בעת.

אומרת הכרעת המופיעה בפרשה שלנו, היא האומאה הכי חמורה. התורה מאריכה בה מאוז, ההסכה המחייבת להוליא את המלוצר מחוץ למחנה - לא קיימת בלאר האומאות. תצ'ס קראו לו - "מלוצר חלוב כמת". עם אף

מלא לא נאמר מלכ חרף כי. וננסה להבין - מה פלר החמורה בלרעת?

מלוצר מולע מחוץ לעיר המוקפת חומה. חומה היא הביטחון של העיר. תצ'ס אומרים להחומה היא בעלם תלמיד החכמים השומרים עם העיר. האנשים לאכפת להם, למלקיעים צמן באחזות ביכולת למלוא לרשים למגלרים עם

ההבדלים. והמלוצר? בדיוק הפוך מצה. עסוק בהבדלים, בפרוצים, וכל הצמן רק מחזז אותם. הוא מפר את

הביטחון, פוגע בחומה שלנו!

המארא במסכת ערכין אומרת להלמחת בחורי ישראל במלמחה תלויה בטהרת הדיבור. עד כדי כך, לבתקובה

לם אחאה, למרות שהיו עובדי ע"י, בגלם ללא הייתה אף רכיכות וללון הרע היו מנלחים בקרה.

החוסן האומי חלוב יותר מכל כלי נלק צה או אחר. החוסן הפנימי הנה נבנה ע"י מלאן תליר, להתללא

למעלה מכל החילוקים וההבדלים, לא לחלוף דווקא את המפריז, אלא להתאמן באהבה גדולה.

לננסה בעציה להוסיף אהבה בסניפים שלנו, ובכל עם ישראל. להרבות בדיבור של קודל, לם אהבה, לם

פרגין - ולא דיבור של ללון הרע, לם רכיכות ליוצר פרוצים.☆☆

לתיהיה לבת ללום למחה ומבורכת

(נופר רכצת פתח תקווה, בלם הרב קלתיאל)

"התשובה שלנו היא בהגדלת הבניין, להוסיף עוד ועוד בניין פיזי, ורוחני. אני מוצאת את

עצמי בימים אלו מתעסקת הפון בבית: מסדרת, מייפה, מתקינה וילונות, תולה תפונות.

זאת התשובה שלי... גם בדיבורים זה חייב לבוא לידי ביטוי. דיבורי תקווה, דיבורים של

הסתכלות קדימה, ולא דברי ייאוש המביאים למורר לב, למרירות והתרסה. ואם אין כאלה

פילים - שתיקה טובה ועדיפה!"

(סלעית הדסה שטרית הי"ד, נרצחה ע"י מחבלים ימ"ש בעת נסיעה לירושלים במטרה

לבקר את חיילי הקיבוץ שדה אליהו שנכחו בעיר. נכתב בתמוז תשנ"ז, אחרי מותו בקרב

בלבנון של חבר מהקיבוץ)

הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הנפירה אלא

מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חוכמה.

(הרב קוק, מתוך הספר "ערפילי טוהר")